

Okumak!-II

Reading!-II

Gürbüz DENİZ*

Sokaklarda geziyor, gece karanlığında gökyüzünü, yıldızları seyrediyordu. Başını sağa sola sallıyor, omuz silkiyor, bir anlam veremiyordu. Eşi onu çok seviyordu, çocukları vardı ve ticaretle uğraşmasından dolayı malı mülkü de yerindeydi. İçinde yaşadığı toplumun bütün beklentilerine/erdemlerine sahip olmasına rağmen, yine de mutlu olmak adına kendisinde bir eksiklik, bir noksanlık hissediyordu. Bu eksikliğini ve noksanlığını gidermek, benliğine odaklanarak onu keşfetmek için kuş uçmaz, kervan geçmez kayabaşlarındaki mağaraları kendisine mekân ediniyordu. İnsanın yalnız başına kaldığında ürpertiği o yerlerde o, halinden memnundu. Sürekli kendisini dinliyor, etrafına bakıyor ve yalnız iken anlamlar çıkarmaya çalışıyordu. Gece karanlığı bastığında ise sanki kâinatta o yokmuş gibi bir taşın altına sığınarak sabahı bekliyordu. O, kimse kendisinin farkında olmadan her şeyi gözlemliyordu. Yoktu ve vardı. Yaş kırka varmıştı.

Mekke toplumu; atalarının kültür ve medeniyetini devam ettiren, doğru ve yanlış nedir sorusunu az sayıda İbrahim (as)'dan kalan Hanif dinine mensup kişilerin dışında kimsenin sormadığı ve merak da etmediği bir toplumdu. Atalarının yaptıklarını aynen taklit eden bir kalabalıktı. Onun kendisine, bazı zamanlarda, mekân tuttuğu bu kayabaşı ise kitaptan, kalemden, okumaktan tamamen uzak, hiçbir imar görmemiş milyonlarca yıllık tabii kaya kovuklarıydı. Yine böyle bir gecede kendi kendisi ile meşgul iken, birisi yanı başında belirdi ve ona “*oku*” dedi. Şaşırdı, hayret etti: “*Ne okuması, o da ne?*” dedi

* Prof. Dr., Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi
gurbuzdeniz2002@yahoo.com, ORCID ID: orcid.org/0000-0002-9651-9645

kendi kendisine. Diğeri tekrar “oku” deyince sessizce “ben okuma bilmem ki” dedi ve sustu. Diğeri üsteleyerek ve kendisi okuyarak onun da kendisini takip etmesini istedi. Rahle açılmış, kitap ortaya konmuş hoca talebesine yüce kitab’ın elif basını öğretmeye başlamıştı. “*Yaratan Rabbin adıyla oku! O, insanı alaktan yarattı. Oku! Rabbin en büyük kerem sahibidir. Ki O, kalemle öğretendir. İnsana bilmediğini öğretti.*” (Alak 96/1-5) Şaşkınlık, hayret ve korku birbirine karıştı ve o biri çekip gitti. Kaldı dağın başında tek başına, yapayalnız. Rabbin ne oluyor? Delileniyorum mu? Ne oldu ne oluyor bana? Durdu, düşündü, yol arkadaşı, dert ortağı, derdinin devası ve dahi sırdaşı düştü aklına ve Mekte’ye yöneldi, ona koşarak gitti. Eve girer girmez; “*üzerimi örtün, hiçbir şey görmek istemiyorum. Her şeyi benden uzaklaştırın.*” diyordu. Zaman geçti, dinlendi, kendine geldi ve sevgili ona şöyle dedi: “*Korkma, sen çok iyi birisin. Kızmazsın, kızdırmazsın. Zorlaştırmazsın kolaylaştırırsın. Eşine, çocuklarına insanca muamelede bulunursun. Fakiri, garibi, yetimi, akrabayı korursun. Eğer bu kâinatın bir sahibi varsa ki vardır, o halde senin korkmana gerek yoktur.*” Hatice sevindi ve yine sevindi. O ise bir sevindi, bir endişe etti. *Nasıl olacak? Başaracak mıyim?* dedi kendi kendine. Beklemeye başladı, Resul-i Kerimi. Günler geceleri geceler günleri kovaladı, beklemekten usandı. Birileri onunla alay etmeye bile yeltendi. Aca-ba diyecekken muallim yeniden belirdi ve okuma yeniden başladı ve ebediyete kadar okunacaklar Kelam-ı Kadim’den okunmaya başladı.